

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVI. De conformitate cum voluntate Dei, quam in morbis, & inualetudine præferre debemus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT XVI.
De conformitate cum voluntate
Dei, quam in morbis & in-
ualetudine præferre
debemus.

SI CVT sanitas ingens Dei donum est, *Ægritudo donum Dei.*
Sita est & morbus & ægritudo, quam ad nostris probationē, correctionē, & emendationem, & alia multa bona & commoda ex ea sequi solita, Deus nobis subinde immittit: vti sunt, agnoscere quam lituus imbecilles, vanitatem nostram exuere, à rerum terrenarum & sensualibus appetitibus mentem diuellere, effrenes maximi aduersarij nostri, carnis, inquam, impetus debilitare, ac vires eius retundere; recordari denique, terram hanc patriam nostram non esse, sed in ea nos sicut in diuersorio rurali, atq; tristi exilij loco agere: atq; alia id genus. Vnde dicit Sapiens: *Infirmitas grauis sobriā facit animam, & fortē.* Hinc tam conformes nos esse oportet cum Dei voluntate & infirmitate, sicut in sanitate, illam velut à manu Domini Dei profectam, quando cunq; is eam nobis immittere dignatus fuerit, acceptādo.

Quidam de priscis illis Patribus discipulo suo ægrotanti dicebat: Noli, fili mi, ob hanc infirmitatē cōstitari, sed ingentes Deo potius ppter eā gratias age: si n. ferrū sis, per hunc ignē rubiginē & scoriā depones; si aurum, per eundem purgaberis, & purior redderis. Magna quippe virtus est, inquit, & insignis religio, in infirmitate Deo gratias agere.

S. Clara virgo duodetriginta annos *Surtus in vitā*
continēter diris fuit morbis afflicta; quoto tempore tantam patiēciam ac silentium ostendit, vt nemo eam de vexatione ac malo suo conquerentem murmurantemve audierit, sed è diuerso assidue Deo gratias agentem. *Quin etiam in vltima S. Clara patientia & indifferentia.*
Quin etiam in vltima sua infirmitate, quæ tam grauis fuit, vt septemdecim ipsis dieb. ne buccellam quidem in stomachū traicere potuerit, cum eam Confessarius P. Reginaldus consolaretur, & ad patientiam in tam longo tot

nobis concedidit, rationem reddamus, quod denique talentum acceptum bene impendamus. Quare in hoc oculos conijciamus oportet, non autē in prius illud: hoc namq; est, quod à nobis Deus requirit. Egregie hoc declarabit ea, quæ à comœdis & actoribus sumitur, comparatio: quibus commendatio & præmium non tam ob personam, quā representant, quā ob bonum agendi modū, quo suas quisq; partes agit, dari solet. Vnde si melius suam agat is, qui rustici personam agit, quā qui Imperatoris, pluris ab auditoribus æstimabitur, magisq; laudabitur, & maius ab agonotheis honorarium accipiet. Pari modo in hac vita (quæ tota non nisi quedam actio & comœdia est, quæ statim finitur; vniam vero non aliquando tragœdia sit) Deus non tam respicit & æstimat personam quam agimus, hic quidem superioris, ille concionatoris, alius aditui, alius ianitoris, quam gestus & modum, quo suam quisque personam agit. Vnde si suo coadiutor aliquis officio laudabiliter fungitur, & melius suam personam representat, quam suam prædicator & Prepositus, pluris apud Deum fiet, maiusque & amplius præmium & honorem recipiet. Non posset forte alter ille bene Regis personam agere; quia vero armigeri aut pastoris bene representauit, hinc & honorem tulit, & lauream adeptus est: sic & tu fortassis nō posses cum laude partes agere prædicatoris, vel superioris personam representare, Confessarij vero bene & prout oportet, representas, vti tu allicuius coadiutoris. Nouit quippe Deus optime partes scenicas distribuere, & eam cuique personam assignare, quæ ipsi conueniat, & sua vnicuiq; secundum propriam virtutem & vires talenta diuidere, vti in Euangelio scribitur. Hinc nemo aliam, præter attributam personam, aut dignius talentum desideret: sed quam quisque personam accepit, eam bene agere, acceptum talentum debite impendere, & bonam eius rationē datori reddere, peuret: Ita namq; magis Deo cōplacebit, & maius ab eo præmium ac coronam accipiet.

morborem martyrio præferendam cohortaretur, respondit: Ex quo Domini nostri Iesu Christi gratiâ per seruum eius Franciscum cognoui, nulla mihi infirmitas dira visa fuit, nulla pœna molesta, nulla pœnitentia onerosa.

*S. Liduinae
38. annorum
morbis.*

*Snr. tom. 7 f.
277. & Vil-
legas 3. p. vi-
ta 189.*

Admirabilis est quoad hoc propositum & rarissimi exēpli, quæq; infirmis omnibus multum animi & cōsolationis dabit, vita S. Liduinæ virginis, triginta & octo annos grauissimis & extraordinarijs morbis & doloribus conflata; & quidē 30. postremos tam grauius, vt nec paupere lectulo surgere, nec pedem in solo figere posset. Quo tempore durante, illustra ei Dominus spiritus charismata contulit.

Verum, quia particulares aliquot rationes sub maioris boni specie & prætextu, quo indifferentiam hanc & conformitatem impediunt, nobis solent occurrere, ad illas hic respondebimus, easq; breuiter dissoluemus.

*Contra infir-
mitatem
Obiectio
I.*

*Sum molestus
aliis.
Responsio.*

*Male alios
iudicem.*

Primo, dicit aliquis: Parum quidem mea referret, ægerne sim, an bene valens; at hoc me cruciat, quod religioni onerosus, & domui toti grauis esse videar. Ad hoc respondeo, eum, qui ita loquitur, Superiores suos, atq; adeo domesticos omnes parua charitatis, & exigua cum Dei voluntate conformitatis in simulare: cum etiam Superiores suæ perfectionis studio teneantur, & omnia velut à Dei dextera venientia, accipere, in que ijs diuinæ eius voluntati se conformare satagant. Proinde, si te Deus ægrotare, illosque in te curando recreandoque occupari velit, ipsi pariter id volent: & sicuti tu crucem, quam tibi Dominus imponit, in humeros patienter accipis, ita quoq; illi suam magna cum voluntatis conformitate accipient.

*Obiectio
II.
Æger fructum nullum
facio.*

Responsio.

Rursus dices: Charitatem, quæ in Societate hac in parte exercetur, satis quidem perspicio; attamen doleo & angor, quod eum per infirmitatem fructum facere impediar, quem bona valetudine vtens studendo, concionando, confessiones excipiendo, facere possem. Huic objectioni egregie respondet S. Augustinus,

dicens, prorsus nescire nos, virumne melius futurum sit facere id, quod velle- mus, an vero ipsum omittere; ac proinde nos pro capacitate nostra res agenda dirigere & constituere debere; atque id eo, si deinde, prout ipsi eas concepimus ac designauimus, eas executioni mandare possumus, non esse, cur lætemur (quia id factum est, quod ipsi & cogitabamus & volebamus) sed ideo tantum, quia id ita fieri Dominus voluit: si autem postea, quod ipsi cogitabamus & designabamus, ad effectum non deducitur, non propterea turbati nos, aut pacem cordis amittere debere: quia aquum est, vt nos eius, quam vt ille nostram signatur voluntatem. Quam deinde tractationem idem admirabili quadam len- tentia concludit: Nemo, inquit, ordinet, quod agat, nisi qui paratior est non agere, quod diuina potestate prohibetur, quam vtilior agere, quod humana cogitatione moditatur.

Hoc ergo modo & cum hac indifferentia ordinare & designare debemus ea quæ nobis agenda sunt; nimirum, vt semper paratissimi simus ad nos Dei voluntati conformandos, si forte res statuta suum effectum non sortiatur. Atque ita non turbabimur, nec contristabimur, quando per infirmitatem, aut alio simili casu exequi non poterimus, id quod facere cogitaueramus & designaueramus, etiam alioqui res ipsæ in se animabus tutissime proficiunt. Vnde bene R. P. Magister Auila, Sacerdoti cuidam ægroti scribens: Ne, queso, respicias ad id, quod faceres, si sanus esses, sed cogita potius, quam placueris sis Deo, si in morbo tuo cum Dei voluntate te conformes. Et si pure, vt equidem reor, Dei voluntatem quaras, quid amplius tibi confert sanum esse, quam egrum, cum eius voluntas omne nostrum sit bonum?

S. Iohannes Chrysostomus plus Iobum meruisse, & magis Deo placuisse, ait, dicendo: Sicuti Domino placuit, ita saluum est, sit nomen Domini benedictum, cum illius voluntate se in illis ærumnis & pœnitentijs

ribus ab eo immixtis conformando, quam elemofynis & bonis, quæ faciebat, dum effer sanus & opulentus. Pari modo magis Deo placebis illius voluntati te in ægritudine conformando, quam bonum quodcumque in bona valetudine faciendo.

Idem habet & S. Bonaventura: *Perfessus*, inquit, *est aduersa tolerare patienter, quam bonis operibus insudare.* Quia Deus mea & tua opera non indiget, ad fructum, quem præterd t, in Ecclesia sua faciendum: *Ego dixi*, inquit *Psalmes, Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges.* Ipsemetiam tibi concionari per hanc ægritudinem vult, teque patientiam & humilitatem edocere: permittit ergo Deum facete, vt qui nouit, quid magis tibi congruat, tu vero id ignoras. Si quam ob causam sanitatem & robur corporis desiderare deberemus, ideo sane ea desideranda essent, vt in Dei obsequium, eique magis placendo illa impenderemus. Iam si Deo gratius sit, magis que placeat, vt ego cum ægritudine confister, & morbi labores patienter tolerem, fiat voluntas eius: hoc namque melius est, ac mihi magis conueniens.

Si ipsum Apostolum Paulum, Doctorem Gentium, biennio integro in carcere Dominus agere voluit, & quid eo tempore, quo Ecclesia adhuc tenella, eius opera tantopere indigebat; durum tibi non videatur, quod te bimestri vel biennio, imò tota vita, si ita illi videretur, ægritudine velut captiuum detineat; quia Ecclesie Dei adeo non es necessarius, atque erat Apostolus Gentium.

Noanullis, dum longa continentique infirmitate & languore correpti, lecto affixi iacent, graue videtur, quod communitatem sequi non possint, & multis in rebus singulares esse cogantur; atque id eo contritantur, dum putant se vel non tam religiosos esse, quam sint alij, vel saltem cæteris offendiculo & scandalo fore, ipsorum particularitates & priuilegia singularia videntibus: præsertim, quod subinde infirmitas ac necessitas,

qua quis laborat, non tam deforis videtur, quam intus later, vt solus Deus, & qui eam patitur, æger, eius sint conscij. Hæ autem singularitates & exceptiones statim videntur, & in oculos omnium incurrunt.

Ad hoc respondeo, respectum hunc bonum videri, atque adeo æquum & laudabile esse, ita sentire; ita tamen, vt is conformitatem cum Dei voluntate tempore infirmitatis præferendam minime debeat impedire; sed meritum potius conduplicare, dum ex vna parte totaliter te cum Dei voluntate in omnibus indispositionibus & morbis, quod ille te hos pati velit, conformas; ex alia parte, intensum, quantum est ex parte tua desiderium præfers omnia Religionis exercitia accurate exacteque peragendi, & in corde tuo doles, quod quidquid alij faciunt, ipse facere non possis. Quia hac ratione, præterquam quod multum merearis, infirmitatem hanc cum magna tui cum Deo conformitate & patientia tolerando, per secundum hoc non minus mereri potes, quam cæteri, qui integro corpore & bona sunt valetudine, & idcirco hæc omnia exercitia peragunt.

S. Augustinus declarans, quomodo sancto Quadragesimæ tempore, sub peccati mortalis reatu omnes ieiunare teneantur, & simul etiam de eo, qui ob morbum & infirmitatem ieiunare nequit, loquens, satis huic esse ait, quod cum ieiunare non valeat, eum dolore cordis comedat, gemendo & suspirando, quod abstinentibus cæteris, ieiunare ipse ne utiquam valeat. Sicut generosum militem qui iam vulneratus in tabernaculum refertur, magis cruciat, quod iam consistere, Regique suam operam præstare non valeat, quàm ipse vulnerum dolor, & durior eorum curarum ratio.

Ita boni Religiosi, si quando præ ægritudine lecto affixi iacent, magis angustia dolere debent, quod vna cum alijs communia exercitia Religionis obire nequeant, quàm ob ipsam, quàm patiuntur, ægritudinem. Verum nec hoc, nec aliud quodcumque; tandem incommodum impedire nos debet, quo minus cum

Responsio.

Bonum desiderium, si sit ordinatum indifferentia.

Æger voluntate meretur, quod sani patientia plus quam illi.

Serm. 62. de tempore.

Infirmus comedendo meretur.

Infirmus desideret labores, sed cum resignatione.

Dign. vit. 1. 24. b. 1. 2. d. prof. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

cum voluntate Dei nos in infirmitate conformemus, eam velut à manu illius ad maiorem suam gloriam, ac maius bonum & utilitatem nostram submissam, acceptando.

Hier. in vi de
Patrum.

Morbus nec-
cessarius ad
puritatem
anima.

Monachus quidam ægriens, cum S. Iohannem Abbatem, uti memorie prodidit S. Hieronymus, rogaret, ut se à morbo & ardentissima, qua laborabat, febre, liberaret, ab eo audiuit: *Rem tibi necessariam cupis alijcere; ut enim corpora intro vel alijs huiusmodi linimentis abluuntur à sordibus, ita anima languoribus alijsque huiusmodi castigationibus purificatur.*

CAPVT XVII.

Non tam est in medicis aut medicamentis, quam in Deo fiducia nobis collocanda: nec in infirmitate solum, verum & in alijs omnibus rebus, in ea contingere solitis, nos cum illius voluntate conformemus oportet.

QUID QUID de infirmitate dictum est, etiam de reliquis omnibus, que ea durante occurrere solent, rebus intelligendum venit. S. Basilus preclarum nobis assignat documentum, quod in morbo nobis vsu veniat. Ait enim, ita nobis medicos & medicamenta adhibenda, ut omnem in ijs fiduciã non ponamus. Quod A'ia Rex cum fecisset, à S. Scriptura reprehenditur: *Nec in infirmitate sua*, inquit, *quasiuit Dominum, sed magis in medicorum arte confisus est.* Quod enim à morbo cureretur, aut è diuerso non è dualeteamus, non est medicis medicamentisve penitus adscribendum; sed omnis nobis est fiducia in Deo collocanda: qui interdum per hæc, & non per illa medicamenta sanitatem nobis restituet.

In reg. s. s. s.
disp. 55.

2. Par. 16. 12.

Plus Deo,
quam medi-
cu fidendum.

Deus etiam
sanat sine
medicu.

Vnde etiam non est nobis, inquit Basilus, quando medicus & medicina nobis desunt, propterea de sanitate recuperan-

da desperandum. Nam, sicut in Euangelio legimus, ipse Redemptor Iesus interdum sola voluntate ægris salutem reddebat, uti leproso illi, cui petenti diciturque: *Domine si vis, potes me mundare;* respondit, *Valo mundare.* Interdum aliquid de foris applicando, sicut, dum è spuro lutum conficiens, eoque oculos cæci inungens, ei præcepit, ut in natatoria vel fonte Siloe se lauaret. Alias ægros in suis languere morbis permittebat, eosque sanitati reddi volebat, etsi omnem in medicos & medicamenta substantiam suam infunderent. Ita Deus facit & modo; nunquam quippe ægro salutem dat sine ullis medicis & medicamentis, at sola sua voluntate: alias mediantibus his medicamentis: alias denique, quantumlibet multi adhibeantur medici; ac varia efficacique applicentur medicamina, sanitatem reddere non vult: Ut hinc dicemus, non in medijs humanis, sed in solo Deo spem & fiduciam nostram constituere.

Sicut Ezechias Rex sanitatem recuperatam non tam massæ ficuum, quam Iulio Isaias ulceri applicuit, quam Deo adscripsit: ita tu, quando ab infirmitate sanaberis, non medicis aut medicinis debes, sed uni Deo, qui sanat omnes infirmitates nostras, salutem attribuere. *Etenim neque herba, neque malagma sanavit eum, sed tuus Domine sermo, qui sanavit eum.* Vti nec de medicis vel medicamentis conqueti, quando sanitatem non recuperas, sed totum Deo id imputare, qui à deo tibi sanitatem dare non vult, ut etiam in morbo languere iugiter sinat.

Similiter, quando medicus vel morbi tui genus non intellexit, vel in eo curando errauit (quod non raro, etiam medicis peritissimis, & in maxime authoritatæ viris contingit) hunc ipse errorem, velut Dei destinato factum, accipere debes, ut & negligentiam & errorem, quem circa te commisit infirmarius: nec dicere, quod is circa te error admissus est, idcirco te in febrim incididisse, sed à Deo manu venientia accipere, ut dico-